

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4Cob/59/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1112209173
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 11. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Dana Šiffalovičová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:1112209173.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Dany Šiffalovičovej a členiek senátu JUDr. Eleny Kúšovej a JUDr. Tatiany Pastierikovej, v právnej veci žalobcu: Allianz - Slovenská poisťovňa, a.s., so sídlom Dostojevského rad 4, 815 74 Bratislava, IČO: 00 151 700, proti žalovanému v 1. rade: Wüstenrot poisťovňa, a.s., so sídlom Karadžičova 17, 825 22 Bratislava, IČO: 31 383 408, zast.: SEDLAČKO & PARTNERS, s.r.o., so sídlom Štefánikova 8, 811 05 Bratislava, žalovanému v 2. rade: P. A., nar. XX.XX.XXXX, bytom X. 6, XXX XX X., štátny občan Slovenskej republiky, zast.: JUDr. Martina Gombosová, advokátka, so sídlom Floriánska 16, 040 01 Košice, o zaplatenie 329,53 Eur a o odvolaní žalovaných proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I č.k. 31Cb/70/2012-155 zo dňa 25.04.2018, takto

rozhodol:

Krajský súd v Bratislave rozsudok Okresného súdu Bratislava I č.k. 31Cb/70/2012-155 zo dňa 25.04.2018 zrušuje a vec vracia súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie I. výrokom rozhodol o povinnosti žalovaných v 1. a 2. rade zaplatiť žalobcovi spoločne a nerozdielne sumu 329,53 Eur spolu s úrokom z omeškania 9,00 % ročne zo sumy od 29.11.2011 do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku s tým, že v rozsahu plnenia jedným z nich zaniká povinnosť druhého, a to s poukazom na ust. § 145 ods. 2, § 132 ods. 1, § 182, § 191, § 192 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok, (ďalej len „CSP“), § 261 ods. 9 veta prvá zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník, (ďalej len „ObZ“), § 813 § 427 ods. 1 a 2, § 428, § 559, § 517 ods. 1 a 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník, (ďalej len ako „OZ“), § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. ktorým sa vykonávajú niektoré ust. OZ, § 4 ods. 1 a 4, § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla (ďalej len ako „ZoPZP“), § 3 ods. 2 písm. a), § 4 ods. 1 písm. c), § 10 ods. 5, § 17 ods. 1 zákona č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke (ďalej len ako „cestný zákon“). II. výrokom súd žalobcovi priznal plnú náhradu trov konania v súlade s § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP.

2. V odôvodnení uviedol, že žalobca sa domáhal žalobou doručenou súdu dňa 23.03.2012 zaplatenia istiny vo výške 329,53 Eur s príslušenstvom a trovami konania, titulom náhrady škody z poistnej udalosti od žalovaných. Svoj nárok žalobca odôvodnil tým, že následkom škodovej udalosti bolo poškodené osobné motorové vozidlo poistenca žalobcu, vodičom (škodcom) - žalovaným v 2. rade, poistencom žalovaného v 1. rade. Z celkových nákladov na opravu zo sumy 1.238,75 Eur bolo po znížení nákladov podľa dojednanej poistnej zmluvy o odpočítaní spoluúčasti poukázané poškodenému poistné plnenie vo výške 329,53 Eur dňa 18.08.2011. Vyplatením poistného plnenia prešlo na žalobcu v zmysle § 813 OZ právo na náhradu škody. Žalobca vyzval na náhradu škody najskôr žalovaného v 1. rade, kedy mu zaslal všetky podklady na refundáciu škody. Z dôvodu, že tento odmietol refundovať škodu z povinného zmluvného poistenia, vyzval žalobca žalovaného v 2. rade. Žalovaný nereagoval a dlžnú sumu neuhradil.

3. Žalovaný v 1. rade uviedol, že vzhľadom k tomu, že nebola privolaná polícia je súhlasný postoj všetkých účastníkov k vzniku a priebehu dopravnej nehody jediným podkladom, ktorý preukazuje nárok

poškodeného. Podľa žalovaného jeho poistenec (žalovaný v 2. rade) spochybnil rozsah poškodenia na motorovom vozidle poškodeného. Uplatnený nárok považoval za sporný, nakoľko nebolo možné ustáliť výšku škody a nakoľko poistený spochybňuje rozsah škody na vozidle poškodeného a vzhľadom na rozpornosť výpovedí účastníkov dopravnej nehody žiadal žalobu zamietnuť z dôvodu neunesenia dôkazného bremena. Žalovaný v 2. rade bol toho názoru, že žaloba je nedôvodná, nakoľko dopravnú nehodu nezavinil a žalobca nepredložil žiadny dôkaz preukazujúci jeho zavinenie.

4. Súd prvej inštancie v konaní nepovažoval za sporné, že došlo k škodovej udalosti následkom dopravnej nehody dvoch automobilov. Taktiež mal za nesporné, že poškodený mal predmetné osobné motorové vozidlo poistené u žalobcu. Za spornú považoval otázku priebehu škodovej udalosti, nakoľko podľa žalovaného v 1. rade svedok P. Q. ako poškodený a žalovaný v 2. rade ako škodca dopravnú nehodu popísali rozdielne. Z predložených listinných dôkazov žalobcu - Správa o nehode, ktorú podpísali obidvaja účastníci dopravnej nehody vyplýval presný popis - náčrt vzniku dopravnej nehody, i keď jednoznačne v ňom nie je uvedené slovo vinník v bode 14. vodič vozidla B uviedol „som poškodený“, vodič vozidla A neuviedol žiadnu poznámku ani nespochybnil tvrdenie vodiča B. Súd poukázal na rozpor vo vyjadreniach žalovaného v 2. rade vo vyjadrení k žalobe (č.l. 35) a v podaní doručenom súdu dňa 11.01.2018 (č.l. 122), z ktorých citoval. Uviedol, že z vyjadrenia (č.l. 122) jednoznačne vyplýva, že žalovaný v 2. rade bol účastníkom dopravnej nehody, ako uviedol, začal prudko brzdiť a aby sa vyhol kontaktu s vozidlom pred ním, prešiel asi 1/3 svojim vozidlom do pravého jazdného pruhu, pričom zacítil slabý kontakt s vozidlom P. Q.. Vyslovil názor, že z uvedeného vyplýva, že bol vinníkom dopravnej nehody. Poukázal na to, že žalovaný v 2. rade k výpovedi svedka Q. uviedol, že svedok vo svojej svedeckej výpovedi uviedol, že on mal autom svedka vytlačiť na obrubník, čo bolo podľa žalovaného v 2. rade sporné, nakoľko v mieste stretu motorových vozidiel je autobusová zástavka so širokým zastavovacím pásom pre autobusy a podľa neho autá po nehode boli vo svojich jazdných pruhoch. Žalovaný v 2. rade spochybnil aj tvrdenie svedka o poškodení ľavého spätného zrkadla (ryhy na plaste a poškodená farba na vonkajšom obale zrkadla), nakoľko podľa konštrukcií vozidiel mohlo dôjsť k poškodeniu iba škodcovým spätným zrkadlom na strane spolujazdca, a to nebolo po nehode poškodené. Popis poškodenia vozidla svedka tak, ako to uviedol, by podľa odhadu škodcu znamenalo, že by na svojom aute mal mať poškodené na strane spolujazdca, prelomený pravý blatník, preliačené pravé zadné dvere, poškodenie pravého spätného zrkadla. Toto však poškodené nemal. Uvedené tvrdenie žalovaného v 2. rade súd považoval za v rozpore so správou o nehode, kde P. A. (vozidlo A) uviedol v bode 11. Viditeľné poškodenie na vozidle A: pravé predné koleso, pravý predný blatník pravá lišta.

K námietke žalovaného v 2. rade, že svedecká výpoveď svedka si odporuje v bode 2. s bodom 6., najmä čo sa týka popisu poškodenia jeho vozidla súd uviedol, že k uvedenému rozporu mohlo dôjsť vzhľadom na časový odstup medzi výpoveďou svedka a dopravnou nehodou. Súd mal však preukázané, že k poškodeniu elektrónu došlo, čo vyplýva aj zo správy o nehode, ktorú podpísali obaja účastníci dopravnej nehody. V správe o nehode (č.l. 3) vodič poškodeného vozidla J. Q. uviedol, že na jeho vozidle (vozidlo B) došlo k poškodeniu ľavého predného blatníka, smerovky, lišty dverí, spätné ľavé zrkadlo a elektrón. Z uvedeného jednoznačne vyplýva, že došlo k poškodeniu elektrónu. V tejto súvislosti súd poukázal na tú skutočnosť, že svedecká výpoveď J. Q. ako poškodeného a vyjadrenie žalovaného v 2. rade ako škodcu sa v základných popisoch dopravnej nehody zhodujú. Napokon žalovaný v 2. rade napriek svojmu tvrdeniu vo vyjadrení, ktoré bolo súdu doručené dňa 11.01.2018 (č.l. 123), že skutočnosť, že nemal také poškodenie na svojom vozidle, čo môže potvrdiť fotodokumentácia, ktorá bola urobená v poisťovni pri obhliadke jeho vozidla, predmetnú fotodokumentáciu ako dôkazný prostriedok súdu však nepredložil.

Z dôvodu, že sa žalovaní dostali s plnením peňažného dlhu do omeškania (§ 517 ods. 1, 2 OZ), súd prvej inštancie žalobe vyhovel aj v časti príslušenstva.

5. Proti tomuto rozsudku podali v celom rozsahu v zákonom stanovenej lehote odvolanie obaja žalovaní. Žalovaný v 1. rade podal odvolanie z dôvodu, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f/ CSP) a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ CSP). Domáhal sa, aby ho odvolací súd v súlade s § 388 CSP zmenil tak, že žalobu v celom rozsahu zamietne a žalovanému v 1. rade priznal proti žalobcovi nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v plnom rozsahu. Uviedol, že súd prvej inštancie priznal žalobcovi regresný nárok, a to aj napriek tomu, že v prejednávanej veci existoval značný rozpor vo vykonaných dôkazných prostriedkoch. Žalovaný v 1. rade sa preto nestotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že nárok žalobcu bol dôvodný a mal za to, že

bez náležitého preukázania škodového deja a rozsahu spôsobenej škody žalobca neunesol dôkazné bremeno.

S poukazom na ust. § 427 ods. 1 OZ a § 4 ods. 2 písm. b/ ZoPZP zdôraznil, že pre vznik zodpovednosti prevádzkovateľa motorového vozidla sa vyžaduje preukázanie skutočnosti, že škoda vznikla v súvislosti s osobitnou povahou prevádzky motorového vozidla, tzn. preukázanie kauzálneho nexu (§ 427 ods. 1 OZ). Rovnako aj povinnosť poisťovateľa uhradiť škodu za poisteného sa vzťahuje iba na prípady, kedy poškodený náležite preukáže uplatnený nárok (podľa § 4 ods. 2 písm. b/ ZoPZP).

Poukázal na to, že v prejednávanej veci samotný súd prvej inštancie konštatoval, že vo svedeckej výpovedi P. Q. (ako poisteného žalobcu) existoval rozpor, a to v bode č. 2. a 6. zápisnice z výsluchu zo dňa 08.11.2017, pričom súd prezentoval názor, že k rozporu vo vyjadreniach svedka „mohlo dôjsť vzhľadom na časový odstup medzi svedeckou výpoveďou svedka a dopravnou nehodou“ (ods. 19 napadnutého rozsudku). Mal za to, že takéto odôvodnenie súdu nemožno akceptovať. Vyslovil názor, že regresný nárok žalobcu môže byť dôvodný iba vtedy, ak sú okolnosti škodovej udalosti náležite preukázané a výška škody nepochybne ustálená (§ 4 ods. 2 ZoPZP). Navyše, svedok P. Q. realizoval obe vyhlásenia počas totožného výsluchu. Argument súdu prvej inštancie, že rozporné vyhlásenie svedka môže byť dôsledkom časového odstupu od škodovej udalosti, preto nemôže obstať. Z uvedených dôvodov nebol rozsah škody v konaní náležite preukázaný.

Žalovaný v 1. rade zároveň poukázal na ďalšie podstatné skutočnosti, a to, že

- škodová udalosť nebola šetrená políciou,
- dňa 22.06.2011 doručil žalovaný v 2. rade (ako poisťník) žalovanému v 1. rade (ako poisťovateľovi) oznámenie o poistnej udalosti, v ktorom absentuje podrobný popis škodovej udalosti, v ktorom nebolo označené, či eventuálny poškodený žiadal náhradu od poisteného, či poistený považoval nárok eventuálneho poškodeného za oprávnený, ani to, či bola zo strany poisteného poskytnutá náhrada škody,
- dňa 22.07.2011 doručil žalovaný v 2. rade (ako poisťník) žalovanému v 1. rade doplnené oznámenie o poistnej udalosti zo dňa 22.06.2011, v ktorom expressis verbis uviedol, že nárok poškodeného považoval za nedôvodný (bod 14).

Podotkol, že za danej situácie, kedy nebola škodová vec riešená políciou, je súhlasný postoj oboch účastníkov k vzniku a priebehu škodovej udalosti jediným podkladom, ktorý poukazoval na nárok poškodeného. Domnieval sa, že ak existujú rozpory v tvrdeniach účastníkov škodovej udalosti, bolo na žalobcovi, aby tieto rozpory odstránil a uniesol dôkazné bremeno. V prejednávanej veci však k odstráneniu rozporov v tvrdeniach účastníkov škodovej udalosti nedošlo. Zákonné predpoklady podľa § 4 ods. 2 písm. b) ZoPZP tak splnené neboli a nárok na zaplatenie sumy 329,53 Eur bol žalobcovi priznaný nedôvodne. K úrokom z omeškania, na ktoré ho zaviazal súd prvej inštancie uviedol, že žalovaný v 1. rade v trojmesačnej lehote od oznámenia poistnej udalosti splnil Listom zo dňa 15.08.2011 podmienku, ktorá v zmysle § 11 ods. 8 ZoPZP vylučuje nárok na priznanie úrokov z omeškania. Uviedol, že eventuálny nárok na úroky z omeškania by mohol žalobcovi vzniknúť až vtedy, ak by žalovaný v I. rade neplnil poistné plnenie po doručení právoplatného rozhodnutia súdu o výške náhrady škody v zmysle § 11 ods. 7 ZoPZP, a preto považoval aj priznanie úrokov z omeškania žalobcovi za nedôvodné.

6. Žalovaný v 2. rade podal odvolanie s poukazom na ust. § 355 a nasl. CSP z dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. f/ a písm. h/ CSP. Žiadal, aby odvolací súd rozsudok zmenil tak, že buď žalobu zamietne alebo zaviazá žalovaného v 1. a 2. rade zaplatiť žalobcovi sumu 329,53 Eur s úrokom z omeškania 9 % ročne zo žalovanej sumy od 29.11.2011 do zaplatenia, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku s tým, že v rozsahu plnenia žalovaného v 1. rade zaniká povinnosť žalovaného v 2. rade bez toho, aby bolo vo výroku uvedené, že boli zaviazaní plniť spoločne a nerozdielne.

Mal za to, že rozhodnutie súdu vo veci je predčasné, založené len na výpovedi jedného svedka P. Q., bez vypočutia odborne spôsobilej osoby z odboru dopravy a bez dostatočného zváženia všetkých okolností a dôkazov v ich vzájomnej súvislosti. Súd vyvodil jeho zavinenie len z nepriamych dôkazov, ktoré ho neusvedčujú z porušenia povinnosti ako účastníka cestnej premávky. Skutočnosť, že oznámil žalovanému v 1. rade poistnú udalosť vôbec neznamena, že uznal vinu. Zavinenie považoval medzi stranami od začiatku za sporné, nakoľko nedošlo medzi nimi k súhlasnému vyhláseniu.

Poukázal na fakt, že žalovaný v 1. rade disponoval možnosťami ako za účasti odborne spôsobilej osoby ustáliť priebeh deja nehody a posúdenie škodovej udalosti, a preto posúdenie ponechal na žalovanom v 1. rade. Žalovaný v 1. rade prijal záver, že škodovú udalosť nezavinil žalovaný v 2. rade a z toho dôvodu zaujal aj žalovaný v 2. rade rovnaké stanovisko, pričom sa odvolal na stanovisko z

29.11.2011. Zo skutočnosti, že v tlačive - oznámení o poistnej udalosti svedok J. Q. uviedol do poznámky, že on sa cítil byť poškodený, nemožno ani nepriamo usudzovať o súhlasnom stanovisku žalovaného v 2. rade a už vôbec nie o jeho zavinení. Žalovaný v 2. rade možnosť vypísania poznámky nevyužil a prenechal posúdenie celej situácie na odborne spôsobilé osoby z poisťovne.

K rozporu vo výpovediach uviedol, že z tvrdenia súdu o rozpore nebolo možné ustáliť, že škodovú udalosť zavinil on a tento záver možno prijať len preukázaním porušenia konkrétnej povinnosti ako účastníka cestnej premávky.

Vytkol súdu, že v rozsudku v bode č. 13 strana 7 boli síce povinnosti účastníkov cestnej premávky uvedené, z rozsudku však nie je zrejmé, ktoré presne povinnosti a akým svojím konaním ich porušil, ani súvislosť medzi jeho konaním a následkom. Mal za to, že zároveň nie je z rozsudku zrejmé, či a ako sa súd zaoberal splnením všetkých povinností svedka P. Q. ako ďalšieho účastníka cestnej premávky.

Záverom navrhol, že ak by odvolací súd, napriek uvedenému mal za dostatočne preukázané, že škodovú udalosť zavinil, aby v I. výroku zaviazal žalovaného v 1. a 2. rade na zaplatenie sumy 329,53 Eur spolu s úrokom z omeškania 9 % ročne zo žalovanej sumy od 29.11.2011 do zaplatenia, s tým že plnením ktoréhokoľvek zo žalovaných zaniká v rozsahu plnenia povinnosť druhého žalovaného. II. výrokom zaviazal žalovaného v 1. rade na zaplatenie sumy uvedenú vo prvom výroku do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, III. výrokom žalovaného v 2. rade na zaplatenie sumy v prvom výroku do 30 dní od právoplatnosti rozsudku, alternatívne, aby súd povolil žalovanému v 2. rade zaplatiť sumu uvedenú v prvom výroku vrátane jej príslušenstva pravidelnými mesačnými splátkami vo výške 50 Eur vždy do 25. dňa príslušného mesiaca počnúc mesiacom nasledujúcim po právoplatnosti tohto rozsudku až do úplného zaplatenia s tým, že omeškanie s plnením jednej splátky by malo za následok zročnosť celého plnenia. IV. výrokom, aby súd priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v 1. rade. V závere citoval ust. § 4 ods. 2 a 4 a § 15 ods. 1 ZoPZP.

7. K odvolaniu žalovaného v 1. rade sa písomným podaním doručeným súdu dňa 11.06.2018 vyjadril žalobca, ktorý uviedol, že skutočnosti uvedené v odvolaní nepovažuje za dôvod na zmenu rozhodnutia súdu prvej inštancie.

Mal za to, že súd prvej inštancie správne právne vec posúdil a dospel k správnym skutkovým zisteniam. V podaní bližšie opísal priebeh škodovej udalosti a citoval aj správu o nehode. Uviedol, že automechanik, ktorý videl obe vozidlá, vzniknuté poškodenia, škodu nespochybnil a bol pre žalovaného v 2. rade zárukou, že ide o škodu vzniknutú pri strete 16.06.2011. Žalovaný v 2. rade mal podľa svedeckej výpovede p. Q. zo dňa 08.11.2017 navrhnúť, aby udalosť neriešili cez políciu, ale cestou poisťovne, a to z jeho zákonného poistenia.

Žalovaný v 2. rade, vedomý si svojej zodpovednosti za vzniknutú škodu, nasledujúci deň po udalosti, dňa 17.06.2011 túto aj telefonicky nahlásil svojmu poisťovateľovi - žalovanému v 1. rade. Podľa názoru žalobcu, by bolo čudné, aby oznamoval škodu spôsobenú prevádzkou poisteného vozidla svojmu poisťovateľovi, ak by si nebol vedomý svojej zodpovednosti, pričom ju žiadnym spôsobom nespochybnil. Toto telefonické hlásenie ani jeden zo žalovaných nepopreli a neuviedli, že by už pri nahlasovaní škody čo i len čiastočne spochybnil svoje zavinenie.

Ďalej namietal, že fotodokumentáciu, ktorú mal vyhotoviť žalovaný v 1. rade a o ktorú sa vo svojom vyjadrení opieral aj žalovaný v 2. rade, nebola počas konania predložená do súdneho spisu. Žalobca bol toho názoru, že následné spochybňovanie zodpovednosti žalovaným v 2. rade po stretnutí so žalovaným v 1. rade je účelové, ničím nepreukázané a v rozpore s údajmi v Správe o nehode, ktoré nemá oporu vo vykonanom dokazovaní a predložení dôkazov zo strany žalobcu.

Odvolanie žalovaného v 1. rade preto považoval za nedôvodné a navrhol odvolaciemu súdu, aby rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdil.

8. Podaním doručeným súdu dňa 12.09.2018 sa žalobca vyjadril k odvolaniu žalovaného v 2. rade. Uviedol, že súd prvej inštancie vecne správne vec posúdil, keď na základe dôkazov predložených v spise dospel k správnym skutkovým zisteniam. Poukázal na skutočnosť, že žalovaný v 2. rade priznal svoju zodpovednosť za spôsobenú škodu v Správe o nehode spísanej účastníkmi škodovej udalosti. Navrhol, aby súd druhej inštancie rozhodnutie ako vecne správne potvrdil.

9. K odvolaniu žalovaného v 2. rade sa vyjadril písomným podaním doručeným súdu dňa 19.09.2018 žalovaný v 1. rade, v ktorom uviedol, že sa stotožňuje s právnym názorom žalovaného v 2. rade, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je nesprávne a v celom rozsahu odkazuje na svoje odvolanie zo dňa 11.05.2018.

10. K podaniu žalobcu zo dňa 04.06.2018 sa vyjadril žalovaný v 1. rade písomnou odvolacou replikou doručenou súdu prvej inštancie 25.09.2018, v ktorej opätovne uviedol podstatné skutočnosti sporu a rovnako aj nedôvodné priznanie nároku na úrok z omeškania, na ktoré poukázal v predchádzajúcich podaniach.

11. V písomnom podaní doručenom súdu dňa 03.12.2018 žalovaný v 2. rade, okrem skutočností už uvedených v predchádzajúcich vyjadreniach, navrhol, aby odvolací súd vo veci nariadil pojednávanie, vypočul odborne spôsobilú osobu z odboru dopravy a následne rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu zamietne, alebo ak napriek uvádzaným skutočnostiam bude mať za preukázané žalobcom tvrdené skutočnosti, aby žalovaných zaviazal na plnenie tak, ako to navrhol vo svojom odvolaní.

12. Krajský súd v Bratislave, ako súd odvolací (§ 34 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolaní (§ 379 a § 380 CSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP) a dospel k záveru, že pre konanie a vydanie napadnutého rozhodnutia súdom prvej inštancie neboli splnené procesné podmienky, ktoré možno zhojiť úkonmi odvolacieho súdu. Po oboznámení sa s obsahom spisu súdu prvej inštancie, s dôvodmi odvolania žalovaných, vyjadreniami žalobcu, vyjadreniami žalovaných odvolací súd dospel k záveru, že odvolania žalovaných sú dôvodné. Odvolací súd zaujal stanovisko len k tým dôvodom odvolaní, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie vo veci.

13. Z obsahu spisu vyplýva, že následkom škodovej udalosti bolo poškodené osobné motorové vozidlo poistenca žalobcu, vodičom (škodcom) - žalovaným v 2. rade, poisťencom žalovaného v 1. rade. Z celkových nákladov na opravu zo sumy 1.238,75 Eur bolo po znížení nákladov podľa dojednej poistnej zmluvy o odpočítaní spoluúčasti poukázané poškodenému poistné plnenie vo výške 329,53 Eur dňa 18.08.2011. Vyplatením poistného plnenia prešlo na žalobcu v zmysle § 813 OZ právo na náhradu škody, ktorej sa domáhal proti žalovanému v 1. rade, ktorému zaslal všetky podklady potrebné na refundáciu škody. Z dôvodu, že tento odmietol refundovať škodu z povinného poistenia, žalobca žiadal refundáciu škodu aj od žalovaného v 2. rade. Spornou medzi stranami bola otázka priebehu škodovej udalosti, ako aj rozsah škody. Odvolací súd mal zo spisu súdu prvej inštancie preukázané, že dňa 17.06.2011 v čase cca 08.05 hod. jazdil P. Q. s motorovým vozidlom BMW EČV: A. v Prešove na ul. Obrancov mieru v pravom jazdnom pruhu, keď mu z ľavej jazdnej dráhy vošlo do cesty motorové vozidlo Mercedes Benz EČV: X.R, ktoré ho zachytilo a následne odhodilo na obrubník, čím došlo k poškodeniu jeho vozidla na ľavej strane a kolesa. Účastníci poistnej udalosti spísali Správu o nehode. Z predmetnej správy o nehode vyplývalo (nákreš dopravnej nehody), že vodič vozidla A - škodca a žalovaný v 2. rade išiel v ľavom jazdnom pruhu, poškodený vodič vozidla B v pravom jazdnom pruhu. Pred vodičom A išli ďalšie vozidlá, podľa svedeckej výpovede vodiča B i samotného žalovaného v 2. rade pred ním idúce vozidlo prudko zabrzdilo a vodič A, aby sa vyhol nárazu s vozidlom pred ním, vybočil do pravého jazdného pruhu a zachytil vozidlo B. Podľa správy o nehode bol poškodený vodič vozidla B. Správu o nehode podpísali obaja účastníci dopravnej nehody. Dňa 10.08.2011 poškodený P. Q. zaslal žalobcovi Hlásenie škodovej udalosti pre poisteného (Havarijné poistenie). Na základe uvedených skutočností po vykonanom šetrení žalobca 18.08.2011 plnil a zaslal poškodenému sumu 329.63 Eur. Podaním zo dňa 15.08.2011 žalovaný v 2. rade zaslal žalobcovi oznámenie o škodovej udalosti s negatívnym stanoviskom.

14. Odvolací súd zistený skutkový stav posudzoval podľa nasledovných ustanovení zákona:

15. Podľa § 1 ods. 2 prvá a druhá veta Obchodného zákonníka (ďalej len „OBZ“), právne vzťahy uvedené v odseku 1 sa spravujú ustanoveniami tohto zákona. Ak niektoré otázky nemožno riešiť podľa týchto ustanovení, riešia sa podľa predpisov občianskeho práva.

16. Podľa § 813 ods. 1 OZ, ak poistený má proti inému právo na náhradu škody spôsobenej poistnou udalosťou, prechádza jeho právo na poisťiteľa, a to do výšky plnenia, ktoré mu poisťiteľ poskytol.

17. Podľa § 427 ods. 1 OZ, fyzické a právnické osoby vykonávajúce dopravu zodpovedajú za škodu vyvolanú osobitnou povahou tejto prevádzky.

18. Podľa ust. § 4 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov, poistenie

zodpovednosti sa vzťahuje na každého, kto zodpovedá za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla uvedeného v poisťnej zmluve.

Podľa § 4 ods. 2 písm. b/ zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla v znení neskorších predpisov (ďalej len „ZoPZP“, poistený má z poistenia zodpovednosti právo, aby poisťovateľ za neho nahradil poškodenému uplatnené a preukázané nároky na náhradu škody vzniknutej poškodením, zničením, odcudzením alebo stratou vecí.

19. Podľa ust. § 4 ods. 4 ZoPZP, poistený má právo, aby poisťovateľ za neho poskytol poškodenému poistné plnenie v rozsahu podľa odseku 2, ak ku škodovej udalosti pri ktorej táto škoda vznikla a za ktorú poistený zodpovedá, došlo v čase trvania poistenia zodpovednosti, ak tento zákon neustanovuje inak.

20. Podľa ust. § 15 ods. 1 ZoPZP, náhradu škody uhrádza poisťovateľ poškodenému. Poškodený je oprávnený uplatniť svoj nárok na náhradu škody priamo proti poisťovateľovi a je povinný tento nárok preukázať.

21. V prejednávanej veci bol sporným nárok žalobcu voči žalovaným na náhradu škody vo výške 329,53 Eur. Žalovaný v 1. rade sa nestotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že nárok žalobcu bol dôvodný a mal za to, že bez náležitého preukázania škodového deja a rozsahu spôsobenej škody žalobca neunesol dôkazné bremeno. Odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožnil s jeho názorom, že v zmysle ust. § 427 ods. 1 OZ a § 4 ods. 2 písm. b/ ZoPZP pre vznik zodpovednosti prevádzkovateľa motorového vozidla sa vyžaduje preukázanie skutočnosti, že škoda vznikla v súvislosti s osobitnou povahou prevádzky motorového vozidla, tzn. preukázanie kauzálneho nexu (§ 427 ods. 1 OZ). Rovnako aj povinnosť poisťovateľa uhradiť škodu za poisteného sa vzťahuje iba na prípady, kedy poškodený náležite preukáže uplatnený nárok (podľa § 4 ods. 2 písm. b/ ZoPZP).

Poškodený si môže právo na náhradu škody uplatniť buď u osoby, ktorá zodpovedá za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla (prevádzateľ a vodič) alebo priamo u poisťovateľa škodcu (§ 15 PZP) alebo u škodcu a jeho poisťovateľa súčasne. Poškodený má v prípade priameho nároku dôkaznú povinnosť o tom, že za škodu zodpovedá škodca, ktorý je poistený u žalovaného poisťovateľa (právny základ pre plnenie poisťovateľa) a musí poisťovateľovi preukázať výšku škody. Poisťovateľ vykonávajúci PZP má pri uplatnení nároku poškodeného na náhradu škody rovnaké právne postavenie ako osoba, ktorá škodu priamo spôsobila.

22. Zodpovednosť za škodu spôsobenú prevádzkou dopravných prostriedkov podľa § 427 ods. 1 OZ je jedným z druhov osobitnej zodpovednosti za škodu. Ide o objektívnu zodpovednosť za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, pričom predpokladom vzniku zodpovednosti podľa tohto ustanovenia je udalosť vyvolaná osobitnou povahou prevádzky dopravného prostriedku, vznik škody a príčinná súvislosť medzi udalosťou a vznikom škody. Vo vzťahu k vzniku škody, odvolací súd uvádza, že podľa ustanovenia § 442 Občianskeho zákonníka sa poškodenému uhrádza skutočná škoda a to čo poškodenému ušlo (ušlý zisk). Skutočnou škodou sa rozumie ujma spočívajúca v zmenšení majetkového stavu poškodeného a reprezentujúca majetkové hodnoty, ktoré bolo nutné vynaložiť, aby došlo k uvedeniu vecí do predošlého stavu. To, čo poškodenému ušlo (ušlý zisk), je ujmou spočívajúcou v tom, že u poškodeného nedošlo v dôsledku škodnej udalosti k rozmnoženiu majetkových hodnôt, hoci sa to s ohľadom na pravidelný beh vecí dalo očakávať. (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 M Cdo 23/2008, zo dňa 21. decembra 2009)

23. V zmysle § 4 ods. 2 písm. b/ zákona o PZP, poistený má z poistenia zodpovednosti právo, aby poisťovateľ za neho nahradil poškodenému uplatnené a preukázané nároky na náhradu škody vzniknutej poškodením, zničením, odcudzením alebo stratou vecí. Z uvedeného vyplýva, že musí ísť o preukázaný nárok na náhradu škody, a teda okolnosti škodovej udalosti musia byť náležite preukázané a preukázaná musí byť aj výška škody.

24. V sporovom konaní sú strany sporu povinné označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Dôkazná povinnosť v sporovom konaní, t.j. povinnosť označiť dôkazy na svoje tvrdenia, znamená, že iniciatíva pri zhromažďovaní dôkazov leží zásadne na stranách sporu. Strana, ktorá neoznačila dôkazy potrebné na preukázanie svojich tvrdení, nesie nepriaznivé dôsledky v podobe takého rozhodnutia súdu, ktoré bude vychádzať zo skutkového stavu zisteného na základe vykonaných dôkazov. Zákon určuje dôkazné bremeno ako procesnú zodpovednosť strany za výsledok konania, pokiaľ je určovaný výsledkom

vykonaného dokazovania. Dôsledkom toho, že tvrdenie strany nie je preukázané (v tom zmysle, že súd ho nepovažuje za pravdivé) na základe navrhnutých dôkazov, je pre stranu nepriaznivé rozhodnutie.

25. Aby strana mohla splniť svoju zákonnú povinnosť označiť potrebné dôkazy, musí predovšetkým splniť svoju povinnosť tvrdenia. Predpokladom dôkaznej povinnosti je teda tvrdenie skutočností stranou sporu, tzv. bremeno tvrdenia. Medzi povinnosťou tvrdenia a dôkaznou povinnosťou je úzka vzájomná väzba. Ak strana nesplní svoju povinnosť tvrdiť skutočnosti rozhodné z hľadiska hypotézy právnej normy, potom spravidla ani nemôže splniť dôkaznú povinnosť. Nesplnenie povinnosti tvrdenia, teda neunesenie bremena tvrdenia, má za následok, že skutočnosť, ktorú strana netvrdila, nebude predmetom dokazovania. Neunesenie bremena tvrdenia o tejto skutočnosti bude mať pre stranu za následok pre neho nepriaznivé rozhodnutie.

26. V tomto prípade teda bolo dôležité posúdenie, či škoda, ktorú si žalobca uplatnil, bola spôsobená okolnosťami, ktoré majú pôvod v prevádzke (konkrétne vozidlom škodcu pri predmetnej konkrétnej poisťnej udalosti). Odvolací súd vzhľadom na odvolacie námietky žalovaných v prvom rade skúmal, či zo strany žalobcu bol preukázaný vznik škody, ktorý je nevyhnutným predpokladom pre vznik nároku na náhradu škody, či boli okolnosti škodovej udalosti náležite preukázané, či škoda, ktorú si žalobca uplatnil, bola spôsobená okolnosťami, ktoré majú pôvod v prevádzke (konkrétne vozidlom škodcu pri predmetnej konkrétnej poisťnej udalosti), ako aj, či bola preukázaná výška škody.

27. Odvolací súd považoval za dôvodnú námietku žalovaného v 2. rade, že rozhodnutie súdu vo veci je predčasné, založené na výpovedi jedného svedka P. Q., bez dostatočného zváženia všetkých okolností a dôkazov v ich vzájomnej súvislosti. Stotožňuje sa s jeho názorom, že súd vyvodil, že vinníkom nehody je žalovaný v 2. rade zo Správy o nehode, ktorá ho však sama o sebe bez ďalších dôkazov neusvedčuje z porušenia povinnosti ako účastníka cestnej premávky. Odôvodnene vytkol súdu prvej inštancie, že v rozsudku v bode č. 13 strana 7 boli síce povinnosti účastníkov cestnej premávky uvedené, ale z odôvodnenia nie je zrejmé, ktoré konkrétne povinnosti a akým svojím konaním ich žalovaný v 2. rade porušil, ani súvislosť medzi jeho konaním a následkom. Odvolací súd považoval za dôvodnú aj námietku, že z odôvodnenia rozsudku nie je zrejmé, či a ako sa súd zaoberal aj splnením všetkých povinností svedka P. Q. ako ďalšieho účastníka cestnej premávky. Odvolací súd v tejto súvislosti dáva za pravdu žalovanému v 2. rade, že skutočnosť, že oznámil žalovanému v 1. rade poisťnú udalosť ešte neznamenala, že uznal vinu, aj vzhľadom na jeho následné konanie, na ktoré poukázal aj žalovaný v 1. rade, a to, že dňa 22.06.2011 doručil žalovaný v 2. rade (ako poisťník) žalovanému v 1. rade (ako poisťovateľovi) oznámenie o poisťnej udalosti, v ktorom absentuje podrobný popis škodovej udalosti, v ktorom nebolo označené, či eventuálny poškodený žiadal náhradu od poisteného, či poistený považoval nárok eventuálneho poškodeného za oprávnený, ani to, či bola zo strany poisteného poskytnutá náhrada škody a následne dňa 22.07.2011 doručil žalovaný v 2. rade (ako poisťník) žalovanému v 1. rade doplnené oznámenie o poisťnej udalosti zo dňa 22.06.2011, v ktorom expressis verbis uviedol, že nárok poškodeného považoval za nedôvodný (bod 14).

28. Odvolací súd sa ďalej zaoberal námietkou žalovaných, že samotný súd prvej inštancie konštatoval vo svedeckej výpovedi P. Q. rozpor, a to v bode č. 2. a 6. zápisnice z výsluchu zo dňa 08.11.2017, pričom súd prezentoval názor, že k rozporu vo vyjadreniach svedka „mohlo dôjsť vzhľadom na časový odstup medzi svedeckou výpoveďou svedka a dopravnou nehodou“ (ods. 19 napadnutého rozsudku). Odvolací súd súhlasí s názorom, že takéto odôvodnenie súdu nemožno akceptovať a zhodne so žalovaným v 1. rade poukazuje na to, že nakoľko svedok P. Q. realizoval obe vyhlásenia počas totožného výsluchu, argument súdu prvej inštancie, že rozporné vyhlásenie svedka môže byť dôsledkom časového odstupu od škodovej udalosti, nemôže obstáť.

29. Obaja žalovaní ďalej poukázali na tú skutočnosť, že za danej situácie, kedy nebola škodová vec riešená políciou a existujú rozpory v tvrdeniach účastníkov škodovej udalosti, bolo na žalobcovi, aby tieto rozpory odstránil a uniesol dôkazné bremeno. V prejednávanej veci však k odstráneniu rozporov v tvrdeniach účastníkov škodovej udalosti nedošlo, súd sa v odôvodnení nevysporiadal s argumentáciou žalovaných v súvislosti s priebehom škodovej udalosti, neuviedol z akého dôvodu posúdil jeho priebeh podľa tvrdení svedka napriek námietkam žalovaného v 2. rade. Nezaoberal sa splnením zákonných predpokladov podľa § 427 ods. 1 OZ a § 4 ods. 2 písm. b/ ZoPZP, ani výškou škody, keďže žalobcom uplatnený regresný nárok môže byť dôvodný iba vtedy, ak sú okolnosti škodovej udalosti náležite preukázané a výška škody nepochybné ustálená.

30. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku dospel k záveru, že súd prvej inštancie rozhodol vo veci predčasne, k takémuto rozhodnutiu nebol dostatočne zistený skutkový stav. Súd prvej inštancie zároveň neodstránil spornosť v rozhodujúcich skutkových tvrdeniach sporových strán a súčasne z vykonaných dôkazov dospel k záverom, s ktorými sa odvolací súd nestotožňuje. V bode 19. odôvodnenia odvolaním napadnutého rozhodnutia súd cituje výpoveď svedka a žalovaného v 2. rade a následne z nich vyvodzuje právny záver bez náležitého odôvodnenia ako aj bližšieho rozobratia myšlienkového postupu s poukazom na dôkazy a zákonné ustanovenia.

31. Odvolací súd sa následne zaoberal námietkou žalovaného v 1. rade, ktorý považoval za nedôvodné aj priznanie úrokov z omeškania žalobcovi, nakoľko v trojmesačnej lehote od oznámenia poistnej udalosti splnil Listom zo dňa 15.08.2011 podmienku, ktorá v zmysle § 11 ods. 8 ZoPZP vylučuje nárok na priznanie úrokov z omeškania. Odvolací súd sa stotožnil s jeho názorom, že eventúálny nárok na úroky z omeškania by mohol žalobcovi vzniknúť až vtedy, ak by žalovaný v I. rade neplnil poistné plnenie po doručení právoplatného rozhodnutia súdu o výške náhrady škody v zmysle § 11 ods. 7 ZoPZP.

32. Podľa § 11 ods. 7 ZoPZP je poisťovateľ povinný poskytnúť poistné plnenie do 15 dní po skončení prešetrovania potrebného na zistenie rozsahu povinnosti poisťovateľa poskytnúť poistné plnenie alebo po doručení právoplatného rozhodnutia súdu o výške náhrady škody poisťovateľovi, ak z tohto rozhodnutia nevyplýva iná lehota na poskytnutie poistného plnenia.

33. Podľa § 11 ods. 8 PZP, ak poisťovateľ nesplní povinnosť podľa odseku 6, je povinný zaplatiť poškodenému úroky z omeškania podľa osobitného predpisu. Z uvedeného zákonného ustanovenia je zrejma osobitosť úrokov z omeškania, ktorá je viazaná na nesplnenie povinností podľa ods. 6 ZoPZP, teda na bezodkladné začatie prešetrovania potrebného na zistenie rozsahu povinnosti poisťovateľa poskytnúť poistné plnenie a do troch mesiacov odo dňa oznámenia poškodeného o škodovej udalosti buď skončiť prešetrovanie potrebné na zistenie rozsahu povinnosti poisťovateľa poskytnúť poistné plnenie a oznámiť poškodenému výšku poistného plnenia, ak bol rozsah povinnosti poisťovateľa poskytnúť poistné plnenie a nárok na náhradu škody preukázaný, alebo poskytnúť poškodenému písomné vysvetlenie dôvodov, pre ktoré odmietol poskytnúť alebo pre ktoré znížil poistné plnenie alebo poskytnúť poškodenému písomné vysvetlenie k tým uplatneným nárokom na náhradu škody, v ktorých nebol v ustanovenej lehote preukázaný rozsah povinnosti poisťovateľa poskytnúť poistné plnenie a výška poistného plnenia.

34. Predmetom sporu je regresný nárok na výplatu poistného plnenia, u ktorého omeškanie žalovaného v 1. rade nastáva uplynutím 15. dňa od ukončenia šetrenia škodovej udalosti (§ 7 cit. zák.) a pretože zákon neobsahuje špeciálnu úpravu pre prípad omeškania s poskytnutím poistného plnenia, neprichádza do úvahy iný spôsob určenia výšky úrokov z omeškania než aplikácia ust. § 517 OZ v spojení s § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. Keďže v ďalšom konaní sa súd bude musieť zaoberať vyššie uvedenými otázkami, považuje odvolací súd za potrebné upriamiť pozornosť na teoretické východiská, ktoré majú zásadný význam pre posúdenie dotknutej otázky, majúce pôvod v rozhodnutiach vyššieho súdu (najmä rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/145/2017 zo dňa 22.11.2018), v ktorých bol vyslovený názor, že povinnosť zaplatiť úroky z omeškania vzniká až doručením právoplatného rozhodnutia súdu o výške náhrady škody a žalovaný by sa do omeškania mohol dostať až v prípade nesplnenia si povinnosti, ktorá mu bola uložená právoplatným rozhodnutím zaplatiť žalobcovi súdom priznanú náhradu škody. Peňažná sankcia v podobe úrokov z omeškania upravená v § 11 ods. 8 zákona o ZoPZP je viazaná na nesplnenie nepeňažnej povinnosti vyjadrenej v § 11 ods. 6 písm. a/ alebo b/ zákona o ZoPZP, účelom ktorej je ochrana poškodeného, aby poisťovňa pod následkom tejto sankcie nezostala nečinná a by bola nútená oznámiť v lehote 3 mesiacov poškodenému spôsob vybavenia jeho poistnej udalosti. V zmysle vyššie uvedeného teda prichádza zo strany súdu do úvahy skúmať, či si žalovaný svoju povinnosť ako poisťovateľ podľa § 11 ods. 6 zákona o PZP splnil, pretože v prípade pozitívneho záveru, nie je povinnosť nahradiť žalobcovi úroky z omeškania, ktorá by nastúpila v takomto prípade až vtedy, ak by po doručení právoplatného rozhodnutia súdu o výške náhrady škody, neuhradil v lehote určenej súdom priznanú náhradu škody žalobcovi podľa § 11 ods. 7 zákona o ZoPZP. Podmienka formulovaná zákonodarcom v ustanovení § 11 ods. 8 uvedeného zákona pre zaplatenie úroku z omeškania poškodenému podľa osobitného predpisu, ktorým je Občiansky zákonník vyžaduje záver o nesplnení si povinnosti poisťovateľa podľa § 11 ods. 6 zákona o ZoPZP (v stanovenej

lehote oznámiť poškodenému výsledok šetrenia a prípadného krátenia poistného plnenia, teda písomné vysvetlenie dôvodov, pre ktoré nebolo toto poskytnuté v plnej výške).

35. Žalovaný v II. rade zároveň namietal, že žalovaní nie sú solidárne zaviazanými subjektmi. Odvolací súd poukazuje na to, že poškodený si môže právo na náhradu škody uplatniť buď u osoby, ktorá zodpovedá za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla (prevádzkovateľ a vodič) alebo priamo u poisťovateľa škodcu (§ 15 zákona o ZoPZP) alebo u škodcu a jeho poisťovateľa súčasne. Vzhľadom na to, že zdrojom záväzku škodcu na náhradu škody je zodpovednosť za škodu (§ 427, resp. § 420 OZ) a zdrojom záväzku poisťovateľa plniť z povinného zmluvného poistenia je poistná zmluva, nemôže súd škodcu a jeho poisťovateľa zaviazat' na solidárne (spoločné a nerozdielne) splnenie záväzku (pozri § 511 ods. 1 OZ). Ide o prípad nepravej pasívnej solidarity, keď poisťovňa a škodca zodpovedajú na základe rôznych právnych titulov. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 25Cdo 499/2002, podľa ktorého „V prípade, že poškodený má právo na plnění jak proti škůdci tak i proti jeho pojistiteli, avšak může je dostat jen jednou, jde o situaci nikoliv ojedinelou v občanskoprávních vztazích, kdy jeden subjekt má nárok na totéž plnění proti dvěma subjektům, přičemž proti každému z nich z jiného právního důvodu; proti škůdci jde o nárok z titulu náhrady škody, proti jeho pojistiteli jde o zvláštní právo na plnění. Postavení škůdce a jeho pojistitele vůči poškozenému je v takovém případě obdobné postavení dlužníka a ručitele vůči věřiteli, tzn., že se jedná o dva závazky zaplatit věřiteli stejný dluh, přičemž věřitel nemůže dostat to stejné plnění dvakrát - od dlužníka i od ručitele. Jejich vzájemný vztah je takový, že v tom rozsahu, v jakém splnil věřiteli jeden z nich, zaniká dluh a tím i povinnost druhého. Jsou-li oba žalovaní v jednom řízení, mají postavení samostatných společníků, nevzniká mezi nimi pasivní solidarita a jedním soudním rozhodnutím může být každý z nich zavázán k plnění celého dluhu věřiteli, avšak ve výroku rozhodnutí musí být vymezen jejich vzájemný vztah (t.j. že plněním jednoho z nich zaniká v rozsahu tohoto plnění povinnost druhého).“ Vzhľadom na uvedené odvolací súd vyhodnotil túto námietku žalovaného v II. rade ako dôvodnú, nakoľko na strane žalovaného I. a II. nejde vo vzťahu k žalobcom uplatňovanému nároku o pasívnu solidaritu, aj v prípade, že by súd posúdil nárok žalobcu ako dôvodný, neboli by žalovaní povinní splniť žalobcovi predmetný záväzok spoločne a nerozdielne. So zreteľom na skutočnosť, že v danom prípade ide o dva rozdielne nároky zaplatiť žalobcovi ten istý dlh, na základe rozdielnych právnych titulov, ktoré nemožno stotožňovať a so zreteľom na to, aby veriteľ nemohol byť uspokojený dvakrát tým istým plnením, musí súd v záujme určitej výroku rozsudku vyjadriť povinnosť obidvoch žalovaných zaplatiť žalobcovi (poškodenému) tú istú sumu s tým, že plnením jedného zo žalovaných zaniká v rozsahu plnenia povinnosť druhého žalovaného.

36. Podľa § 389 ods. 1 písm. c/ CSP, súd prvej inštancie v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia veci nevykonal navrhované dôkazy, ak nie je účelné doplniť dokazovanie odvolacím súdom.

Vzhľadom na vyššie uvedené je zrejmé, že súd prvej inštancie neskúmal splnenie predpokladov pre vznik nároku žalobcu na náhradu škody a žalovaného v I. a II. rade zaviazal plniť (spoločne a nerozdielne - čo je nesprávne) žalobcovi bez toho, aby skúmal, či poškodený preukázal uplatnený nárok, čo je v rozpore s ust. § 4 ods. 2 písm. b/ ZoPZP, odvolací súd napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie podľa § 389 ods. 1 písm. c/ CSP zrušil a podľa § 391 ods. 1 CSP mu vec vrátil na ďalšie konanie, v ktorom súd vec opätovne prejedná v intenciách vyššie uvedeného, dôkladne prihliadne na všetky podstatné argumenty žalovaného v I. a II. rade a riadne sa s nimi vysporiada. Úlohou súdu prvej inštancie teda bude posúdiť opakovane priebeh nehody, v konaní ustáliť, kto je škodca, posúdiť kauzálny nexus pri vzniku škody v tejto právnej veci s prihliadnutím na unesenie dôkazného bremena žalobcom pri podanej žalobe a dôsledne sa vysporiadať s tvrdeniami strán, ich odlišnou argumentáciou, odstrániť značný rozpor vo vykonaných dôkazných prostriedkoch, prípadne uviesť aj dôvody, pre ktoré má súd prvej inštancie za to, že dôkazy uvádzané stranami nie sú dôležité pre rozhodnutie vo veci samej v zmysle § 220 ods. 2 CSP. Rovnako tak bude úlohou súdu prvej inštancie vypořadať sa s otázkou úrokov z omeškania v tejto právnej veci a spoločenstva žalovaných. V novom rozhodnutí súd prvej inštancie zároveň rozhodne podľa § 396 ods. 3 CSP aj o náhrade trov odvolacieho konania.

37. Rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 veta druhá CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).